

Přeživší

Filip Mucha

Psal se rok 2015 a můj dobrý přítel Petr mi nabídl, jestli se s ním a pár dalšími lidmi nechci plavit někde ve Středozezemním moři. Souhlasil jsem a za pár týdnů nás čekala cesta do Itálie, ze které jsme vyrazili na širé moře.

Zdálo se to neskutečné. V tu chvíli jsem ani trochu nepochyboval o správnosti svého rozhodnutí přidat se k Petrovi. Mezi Palermem a Maltou leželo sto padesát kilometrů. Plavili jsme se na jachtě, o útulnosti se nedalo hovořit, ale postel, pitná voda, dostatek jídla a skvělá společnost stačily k radosti.

Druhý den se začaly objevovat nějaké technické problémy, například chvilkový výpadek motoru, ale nikdo tomu nevěnoval větší pozornost, většina posádky se opíjela dobrou náladou, a komu to nestačilo, popadl lahev alkoholu. Ale já jsem byl skeptický. A to oprávněně.

Následující den mě probudil kamarád: „Človče, vstávej!“ Zněl vyděšeně. Ospale jsem za ním klopýtal po schodech vzhůru na palubu, rozhoupaná loď mi to moc neulehčovala. Po včerejší bujaré náladě a nádherném počasí nebylo ani památky. Všechny sevřela panika, kterou ukončila až mohutná vlna. Dravě se převálila přes palubu a vzala si, co mohla, včetně několika nešťastníků. Na oplátku věnovala naší lodi několik velkých poškození. Věděli jsme, že teď už zbývá jen jediná možnost. Museli jsme co nejrychleji opustit loď v záchranném člunu. Za chvíli na to jsme už seděli v nejistém plavidle a jachta byla téměř pod vodou.

Nebe rozsvítil blesk a následný hrom nás téměř ohlušil. Jako mávnutím kouzelného proutku bouře skončila. Ale to pravé trápení teprve začalo.

Ve zmatku jsme vzali jen pár lahví vody a trochu jídla. Zachránili jsme se jen tři. Já, Petr a společný kamarád Michal. První den ještě ušel, všichni se konejšili tím, že nejhorší máme za sebou a nejdůležitější je, že jsme přežili. Noc na pustém moři, v nepohodlí, zimě a strachu veškerý optimismus rozpustila. Druhý den mezi námi nepadlo jediného slova. Zajímalo nás jediné, trochu jídla a pustý obzor. Třetího dne mě probudila hádka. Petra pobouřilo, že Michal vypil jednu z posledních dvou lahví zcela sám. V obdobném duchu pokračovalo celé dopoledne. Slunce pražilo, na kůži nám naskákaly otřesné puchýře, ústa jsme měli tak vyprahlá, že se z jazyků stávaly jakési odporné nabobtnalé kusy masa, které se lepily k patru. Po ranní zkušenosti jsem neotevřený balíček krekrů schoval za sebe.

Čtvrtý den jsem věděl, že smrt už je nevyhnutelná, jen jsem doufal, že přijde rychle. Nehlídal jsem obzor a nepokoušel jsem se odhadnout, která část dne asi je. „Podívejte!“ zašeptal náhle Petr. Nedokázal jsem ani otevřít oči. A pak to slovo řekl nahlas. Nakonec ho vykřikl.

Nedaleko útesů města Marsala nás zachránili místní rybáři. Myslím, že až na pevné zemi nám došlo, že jsme skutečně venku z toho pekla. Z naší snové dovolené zůstaly jen noční mury, ale i tak jsem děkoval všem svatým, kteří při nás stáli.